

Regina Maria a României

***O poveste de la
Sfântul Munte***

Traducere din limba engleză de
Nicolae Iorga

Ediție revizuită de Elena Coman
Ilustrații de Raluca Tudor

Editura CARTHEMIA
București, 2025

Cuprins

Introducere	7
O poveste de la Sfântul Munte	9
Cartea minunată a părintelui Simion.....	43

Introducere

Regina Maria a României (născută în 1875 în Anglia, decedată în 1938 în România) era încă din copilărie, după cum povestea ea însăși în memoriile sale, o persoană cu o imaginație bogată și cu darul înnăscut al povestirii, inventând pe loc povești pentru ceilalți. Așadar, nu e deloc de mirare că a ajuns o scriitoare de succes a vremii ei, încercându-și talentul în versuri și în proză (povestiri, romane) și memorii: *Povestea reginei Minola*, *Copila cu ochi albaștri*, *Crinul vieții*, *Păsări fantastice pe albastrul cerului*, *Ilderim*, *Povestea unei inimi*, *Miracolul lacrimilor*, *Fetița care vrea să știe tot*, *Dor nestins*, *Povestea unei vieți...*

Creațiile sale literare se disting printr-o mare sensibilitate, un rafinament al limbajului și stilului și o tematică generoasă, izvorâtă din

marele ei umanism, din forța caracterului ei pasional și din marea ei dragoste de viață.

Ele sunt inspirate, pe de o parte, de literatura romantică europeană a epocii, cu toate idealurile și fantezmele sale, pe care regina o citea cu aceeași pasiune cu care și scria, și, pe de altă parte, de universul mioritic peste care domnea, iluminat de candela credinței, de atașamentul față de glia străbună și față de divinitatea omniprezentă în viața umană.

Indiferent cui se adresează creația sa, copiilor sau oamenilor mari, regina știe să și-i apropie, să se facă îndrăgită de toți, așa cum făcea și atunci când trăia și ajungea să fure inimile tuturor.

Ea este o veritabilă regină a inimilor, și aceasta se oglindește pe deplin în ceea ce a scris.

***O poveste
de la
Sfântul Munte***

I

Este un loc sfânt căruia i se închină lumea de vremuri al căror capăt nu se cunoaște, un loc așa de sfânt, încât picior de femeie nu e îngăduit să calce în hotarele lui. Un loc unde călugării singuri au dreptul să trăiască în ciudatele mănăstiri pe care le-au clădit la piciorul unui munte.

Muntele Athos, Sfântul Munte! Numele lui e plin de taină — pe jumătate ca o poveste, pe jumătate ca un vis pentru cei care nu vor îndrăzni niciodată să intre în cuprinsul atâtor ziduri sfinte ale sale.

Neobișnuite și de tot felul sunt clădirile pe care oamenii sfinți le-au înălțat acolo ca să se închine Fecioarei Maria. Căci, ciudat lucru, deși orice ține de partea femeiască e înlăturat din acest loc mai sfânt ca toate — de parcă ar voi să ucidă astfel cine știe ce doruri nemărturisite —, Sfântul Munte a fost închinat Măicii Domnului.

Ca niște cetăți fantastice, cele douăzeci de mănăstiri ale sale par că răsar din sânul muntelui, unele ridicate pe ziduri de sprijin

tari ca stânca, la picioarele cărora marea bate și roade.

Un zid puternic închide fiecare mănăstire, făcând din ea o cetate de taină care își păzește singură comorile, bisericile și paraclisele, grădinile și fântânile, umbroasele-i cărări de plimbare, tăcutele țințirimuri, deprinderile și datinile.

În partea dinlăuntru a zidurilor, călugări și-au făcut casele, care adesea atârna una peste alta ca niște cuiburi de rândunică. În locuri unde îngrămădirea era prea mare, ele s-au revărsat chiar în afară, părând că atârna cu primejdia căderii asupra nestrăbătutelor adâncuri; cerdacurile de lemn care se deșiră tocmai în vârf, de jur împrejur, îngăduie o vedere fără margini asupra mării.

Singuratece lăcașuri, uimitoare privirii, uimitoare minții, care nu pot dintr-odată străbate nici înțelesul, nici taina lor.

Primăvara, mii de pomi în floare prefac Sfântul Munte într-o zidire fermecată, unde privighetorile își cântă cântecele de dragoste în timp ce florile umplu văzduhul de mi-reasmă.